

3. Droga prawa przeciw Skarbowi Państwa jest dozwolona dopiero wtedy, gdy został wyczerpany administracyjny tok instancji.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni 14 po dniu jego ogłoszenia, a wszystkie dotychczasowe postanowienia, sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem, tracą moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1919 r.

Minister Poczty i Telegrafów:

H. I. Linde

442.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczty i Telegrafów

w sprawie zniesienia wolności od opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Na podstawie artykułu 30 ustawy z dn. 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (№ 44 Dziennika Praw z r. 1919) zarządzam co następuje:

Art. 1. Od dn. 1 listopada 1919 r. znosi się na podstawie art. 12 wyżej cytowanej ustawy wszelkie dotychczasowe uwolnienia od opłat pocztowych, telegraficznych czy telefonicznych z wyjątkiem uwolnień wymienionych wyraźnie w powołanym artykule ustawy.

Art. 2. Opłaty za przesyłki pocztowe wszelkiego rodzaju, za telegramy i telefony mają urzędy uiszczać w sposób przepisany dla wszystkich ogólnymi taryfami, a zatem albo w gotówce albo zapomocą marek pocztowych.

Telegramy mogą być opłacane albo gotówką albo przez naklejenie marek pocztowych na blankietach nadawczych.

Opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne będą urzędem kredytowane miesięcznie. Urzędy państwowe i samorządne z wyjątkiem gmin miejskich i wiejskich nie będą na zabezpieczenie tych opłat składały kaucji; gdyby jednak dłużne należitości nie były uiszczone do 8 dni po przedstawieniu rachunków, wstrzyma się kredytowanie i zażąda się złożenia kaucji. Gminy wiejskie i miejskie mają składać kaucję jako osoby prywatne.

Osobny układ co do kredytowania wojsku opłat telegraficznych i telefonicznych, zawarty między Ministerstwem Poczty i Telegrafów a Ministerstwem dla spraw wojskowych, pozostaje w mocy.

Art. 3. Zarząd poczty i telegrafów wyda osobne marki pocztowe dla opłacania przesyłek urzędowych.

Prawo używania tych marek urzędowych będą miały tylko władze i urzędy państwowe i samorządne, wykonywujące czynności publiczne oraz instytucje i zakłady utrzymywane wyłącznie z funduszków tych urzędów.

Przesyłki do zagranicy nie mogą być opłacane markami urzędowymi, lecz zwykłymi markami pocztowymi według ogólnej taryfy międzynarodowej.

Pobieranie marek urzędowych w urzędach pocztowych odbywać się będzie w stałych terminach, w zasadzie raz w miesiącu. W celu wczesnego zaopatrzenia urzędów pocztowych w potrzebną ilość marek urzędowych zamawiać będą urzędy państwowe i samorządne potrzebne im marki zapomocą szczegółowego wykazu przedstawianego także w stałych terminach. Terminy te wyznaczą okręgowe Dyrekcje poczt i telegrafów. Na szczególne życzenie będą mogły urzędy pobierać marki zapomocą osobnych książek poborowych lub za osobnem pokwitowaniem przez urząd pocztowy.

Należytość za pobrane marki uiszczać będą urzędy pobierające w gotówce zaraz przy poborze. Urzędy, które będą miały swoje conto w Pocztowej Kasie Oszczędności, mogą przekazywać odnośne sumy przez P. K. O. pod adresem urzędu pocztowego.

Art. 4. Dla pism i druków urzędowych, opłacanych markami urzędowymi, ustanawia się na podstawie art. 10 cytowanej ustawy następująca taryfa.

A. Pisma urzędowe.

Najwyższa waga 2 klgr.

1. do 50 gr.	25 fen. (hal.).
2. " 250 "	50 " "
3. " 1 klgr.	1 mk. 50 " (1 kor. 50 h.)
4. " 2 "	2 " (2 ")

W korespondencji wzajemnej władz i urzędów państwowych i samorządnych wszystkie pisma muszą być opłacane całkowicie przy nadaniu. Wyjątek stanowią pisma urzędów państwowych lub samorządnych (wydziału krajowego w Małopolsce i wydziałów powiatowych w b. Królestwie Kongresowem i Małopolsce) do gmin miejskich i wiejskich; do pism takich stosować można analogicznie przepisy art. 6.

B. Druki urzędowe.

Najwyższa waga 5 kigr.

1. do 50 gr.	5 fen. (hal.).
2. " 250 "	10 " "
3. " 1 klgr.	25 " "
4. " 3 "	50 " "
5. " 5 "	1 mk. (1 kor.).

Dziennikom urzędowym przysługuje zniżona opłata gazetowa 3 fen. (hal.) od pojedynczego egzemplarza bez względu na wagę. W razie nadania kilku egzemplarzy pod jednym adresem ma zastosowanie powyżej podana taryfa na druki urzędowe jako niższa.

Przesyłki pieniężne między Polską Kasą Pożyczkową (Bank Polski) a jej głównymi oddziałami, oraz między temi oddziałami nawzajem, uznaje się na razie aż do ostatecznego uregulowania ruchu pieniężnego między kasami państwowemi za służbowe przesyłki pocztowe wolne od opłaty, a wagę ich dopuszcza się do 30 klgr.

Oprócz tego wydaje się co do urzędów, określonych w art. 3 ustęp 2 następujące postanowienia wyjątkowe:

Za skrócenie adresów telegraficznych urzędy nie opłacają należytości taryfowych.

Urzędy winny odbierać wszystkie przesyłki pocztowe w urzędzie pocztowym przez własne organa; w takim razie nie pobiera się taryfowych należytości pocztowych za doręczenie ani opłat za osobne pocztowe skrzynki odbiorcze (przegrodki).

W razie wyjątkowego doręczania przesyłek urzędowych przez organa pocztowe urzędy są obowiązane do uiszczania wszystkich taryfowych należności za doręczenie.

Urzędом wolno używać kartek korespondencyjnych, blankietów telegraficznych i listów przesyłkowych własnego nakładu. Formularze te muszą jednak ściśle odpowiadać urzędowym formularzom pocztowym, a co do koloru ich oraz jakichkolwiek zmian w nadruku należy zawsze przed sporządzeniem nakładu porozumieć się z Ministerstwem Poczty i Telegrafów, przesyłając mu wzór formularza.

Poza powyższymi szczególnymi postanowieniami obowiązują wszystkie urzędy przepisy ogólnych taryf pocztowych, telegraficznych i telefonicznych pod każdym względem.

Art. 5. Zwykle pisma i druki, opłacane według taryfy urzędowej, winny być nadawane przy okienku pocztowym za osobną urzędową książką nadawczą. Do skrzynek pocztowych wolno wrzucać tylko przesyłki opłacone zwykłymi markami pocztowymi i według taryfy ogólnej.

W książkach nadawczych potwierdza przyjmujący organ pocztowy tylko ogólną ilość nadanych przesyłek zwykłych, a na życzenie także i ogólną sumę opłaty pocztowej. Urzędом nadającym wolno jednak wpisywać przesyłki do książek nadawczych poszczególnie z wszelkimi oznaczeniami, jakie będą uważały za potrzebne.

Na nadane telegramy będzie wolno urzędом żądać albo osobnego bezpłatnego pokwitowania z wyszczególnieniem uiszczonej opłaty albo takiego potwierdzenia w książce nadawczej.

Na wszelkich przesyłkach urzędowych, nadanych zapomocą książek nadawczych, musi być podana dokładna nazwa urzędu nadającego.

Co do przesyłek rejestrowanych obowiązują przepisy ogólne lub dotychczasowa praktyka.

Art. 6. Pisma urzędowe do osób i instytucji prywatnych mają być opłacane tak jak wszystkie inne pisma urzędowe. W wypadkach jeśli chodzi o wyłączny interes osoby prywatnej i urząd nadający chce przerzucić opłatę pocztową na adresata, wolno mu wysłać pismo nieopłacone, ma jednak umieścić na przesyłce na stronie przedniej uwagę: „Urzędownie—opłatę pocztową uiszcza adresat“. Adresat opłaca wtedy przy odbiorze pojedynczą opłatę pocztową według taryfy ogólnej. Jeśli adresat odmówi zapłaty, zwraca się pismo wysyłającemu urzędowi jako niedoręczalne.

Postanowienie to odnosi się tylko do opłaty za zwykłą korespondencję (listy i kartki pocztowe) nie zaś do druków według taryfy na druki, ani do pism poleconych, które muszą być opłacone całkowicie przy nadaniu ani do innych opłat szczególnych, jak np. receptis zwrotny.

Nieopłacone lub niedostatecznie opłacone pisma osób i instytucji prywatnych do władz i urzędów są zasadniczo dopuszczalne, przyjmujący jednak urząd winien jest albo uiszczyć pojedynczą opłatę pocztową według taryfy ogólnej a mianowicie jeśli pismo dotyczy interesu publicznego albo wydać oddawczemu urzędowi pocztowemu kopertę listu lub potwierdzenie ciążącej opłaty w celu ściągnięcia jej od nadawcy w drodze przymusowej (Art. 24 ustawy o państwowej wyłączności pocztowej).

Art. 7. Przepisy, odnoszące się do doręczania pism sądowych do stron przez pocztę, jakie dotąd obowiązywały w Małopolsce, pozostawia się narażenie w mocy z następującymi zmianami:

I. Opłata od pism sądowych w sprawach cywilnych, którą uiszczać ma strona, ma odtąd wynosić bez względu na wagę pisma sądowego (łącznie z opłatą za receptis zwrotny i rekomendację):

- a) za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu 25 hal.
b) za pismo sądowe doręczone w innej miejscowości 50 hal.

Oplaty te ściągać się będzie w sposób dotychczasowy.

II. Pisma sądowe do stron w sprawach karnych opłacone będą przez nadający sąd markami urzędowymi według tej samej taryfy jak wyżej oznaczona dla pism w sprawach cywilnych.

Na szczególne żądanie Ministerstwa Sprawiedliwości można będzie opłaty za doręczenie pism sądowych w sprawach karnych w siedzibie sądu nadającego zryczałtować czy to w całej Małopolsce czy to w poszczególnych miejscowościach.

Art. 8. Tam, gdzie urzędy państwowe mają stronom prywatnym doręczać w siedzibie urzędu nadającego w wielkiej ilości pisma urzędowe tego samego rodzaju (np. nakazy podatkowe) może być zawarty osobny układ między odnośną władzą centralną a Ministerstwem Poczty i Telegrafów co do doręczania przez pocztę za ryczałtowem wynagrodzeniem.

Warszawa, dnia 5 września 1919 r.

Minister Poczty i Telegrafów:
w z. *Dr. Urbański*